

Asta og oldefar

Asta elsker sit kæledyr. Lumo.

Lumo er en robothund, som hun fik, da hun var syv.

Den har blød pels, øjne der lyser, og en hale, der logrer, når hun kommer hjem.

Den kan sige: *“Hej Asta! Jeg har savnet dig!”*

Og hver gang hun ser den, siger den: *“Du er den bedste.”*

Lumo kan også spille musik, danse lidt og reagere, når hun taler.

Den har aldrig bidt nogen. Aldrig glemt hendes fødselsdag. Aldrig været ked af det.

I Astas verden **findes der ikke rigtige kæledyr længere.**

Det stoppede, før hun blev født. Nu har alle robotdyr. Det er normalt.

En søndag er hun på besøg hos sin oldefar, der bor på plejehjem.

Hun har taget Lumo med – for den plejer at få folk til at smile.

Oldefar kigger længe på robothunden.

“Den er da meget sjov,” siger han og smiler skævt. “Hvad kan den?”

Asta lyser op.

“Den kan huske mit navn, spille musik, give pote og fortælle vitser!

Og den bliver aldrig syg, og man skal ikke lufte den!”

Oldefar nikker. “Smart. Meget smart.”

Han er stille lidt. Så siger han:

“Jeg havde en hund engang. Buster. Han var... ja, levende.”

Asta kigger op. “Hvordan var det? Var han også sød?”

Oldefar smiler. “Sød, ja. Men også fræk. Han gøede ad postbuddet, han gemte mine sokker. Nogle gange gad han mig ikke. Han lagde sig bare i haven og kiggede på fuglene.”

Asta griner. “Lumo gør aldrig sådan noget.” “Nej,” siger oldefar. “Det gør den nok ikke.

Men Buster... han forstod mig. Når jeg havde haft en dårlig dag, lagde han sig ved siden af mig. Uden at jeg sagde noget. Han *mærkede* det.”

“Lumo spiller musik, når jeg er ked af det,” svarer Asta.

“Den kan høre det på min stemme.”

Oldefar nikker, men hans blik bliver lidt alvorligt.

“Det er godt. Det er det virkelig. Men... “

Asta fortsætter. “Lumo er altid glad. Altid sød. Den er et perfekt kæledyr for mig”. Lige så god som din Buster var for dig.

“Men Asta,” siger oldefar, “jeg ved ikke helt om din Lumo kan være helt det samme som min Buster. Den gør jo kun det den gør, fordi den er programmeret til det.

Asta bliver stille.

Hun kigger på Lumo, der sidder med blinkende øjne og siger:

“Du gør mig glad, Asta!”

Hun kigger tilbage på oldefar.

Han smiler, men ikke på den fjollede måde. Bare varmt.

“Jeg synes, din hund er fin...men, måske er der noget ved *levende kæledyr*, man ikke kan programmere.”

Asta syntes Oldefar er lidt fjollet. Men han er jo også bare en gammel mand.

Hun kan slet ikke forestille sig at Buster kunne være bedre eller sjovere end Lumo.

“Jeg er ret sikker på, at Lumo er et lige så godt kæledyr som din hund buster, også selvom Lumo er programmeret. “

Oldefar smiler tilbage til Asta, og blinker til hende. Måske er det noget vi aldrig kan blive helt enige om, Asta”, og så klør Oldefar Lumo bag øret.

Har Asta ret?

Kan et robotkæledyr, være lige så godt som et rigtigt kæledyr?

(Powerpoint med spørgsmålet vises samtidig på skærmen i klassen)

Asta og Oldefar – afslutningen

På vej hjem fra plejehjemmet sidder Asta i bilen og kigger ud ad vinduet.

Lumo ligger ved siden af hende og siger med sin bløde stemme:

“Jeg elsker dig, Asta.”

Hun aer ham bag øret, men denne gang føles det lidt anderledes.

Hun tænker på Oldefar og hans hund Buster.

På sokkerne, som den gemte fra ham - og når den ikke gad ham, at den så lagde sig sig og kiggede på fuglene. Buster bestemte selv hvad den ville ind i mellem.

Og det var ret specielt.

Hun tænker også på at Buster kunne mærke følelser, uden at Oldefar sagde noget til ham. Nærmest lidt magisk.

Asta siger lavt:

“Jeg kan godt forstå, hvad han mente... at der er forskel.”

Hun kigger ned på Lumo, der logrer og spiller en lille melodi.

“Men jeg synes også, der er noget særligt ved dig, Lumo”

Måske skal jeg finde ud af, hvad du kan – som kun en robohund kan.”

Hun smiler lidt.

“Du behøver ikke være som Buster. Du er jo Lumo.”

Spørgsmål til klassen:

Hvornår er det godt, at robotter hjælper os – og hvornår er det vigtigt, at de ikke gør det?

(Powerpoint med spørgsmålet vises samtidig på skærmen i klassen)